

ani ono není ohledně stěžovatelky zjištěno. Nebylyť Marie R-ová ani Kristina B-ová vůbec nemocny, nýbrž snad těhotny — a nešlo vůbec o jich léčení, nýbrž jednalo se jim — jakž zjištěno alespoň ohledně prvuvedené, o skutečné nebo domnělé vyhnání jejich plodu. Rovněž nelze ve zjištěné činnosti — sáhlutí na rodidla, pokud se týče namazání rodidel vaselínem — shledati činnost, kterou by lze podřaditi pod pojem léčení, kdyžtě rozsudek ani nenaznačuje, že by rodidla bývala chorá. Za takových okolností jest odsouzení stěžovatelčino pro přestupek dle § 343 tr. zák. zřejmě právně mylným a bylo proto vyhověti zmateční stížnosti obžalované, jež uplatňuje důvod § 281 č. 9 a) tr. ř., rozsudek v uvedeném výroku zrušiti a stěžovatelku z obžaloby sprostiti.

Čís. 341.

Jest vybízením více lidí ve smyslu § 279 tr. zák., byla-li výzva řízena na příslušníky početně silné politické strany a pronesena vůči náhodně se shluknuvšímu davu lidí.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1921, Kr II 240/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 23. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 279 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce namítá stížnost, že není zde skutkové podstaty přečinu dle § 279 tr. zák. ani po stránce objektivní, poněvadž obžalovaný vyzýval ku pomoci a zprotivení se proti četníkům, když ho odváděli k soudu, výslovně jen sociální demokraty a není zjištěno, že byli aspoň 2 příslušníci této strany na náměstí přítomní. Výrok obžalovaného zakládá prý nejvýše skutkovou podstatu přestupku dle § 314 tr. zák. (čís 10 § 281 tr. ř.). Po stránce objektivní se vyhledává k přečinu shluknutí dle § 279 tr. zák. vybízení více (t. j. nejméně dvou) esob ku společné pomoci nebo ku zprotivení se osobě vrchnostenské, konající službu. Všecky tyto náležitosti jsou dány. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný vybízel dne 2. června 1919 v H. na náměstí, když ho četnický strážmistr Josef K. a četník na zkoušku Rudolf P. vedli spoutaného k soudu, více lidí, kteří ve velkých davech byli svědky výstupu slovy: »Sociální demokraté., vyslyšte mne, pojdte mi na pomoc, já jsem nevinný, nenechte mne nevinně vésti k soudu.« Je zřejmo, že tento výrok měl ten smysl, aby lidé na náměstí přítomní pomohli obžalovanému proti četníkům, kteří jej odváděli k soudu. Avšak i kdyby se vzal výrok doslovně, nelze pochybovati o tom, že ve velikém množství shromážděných byli ve značnějším počtu zastoupeni příslušníci strany sociálně demokratické, která dosáhla při volbách do obcí, konaných krátce po spáchání činu v polovici června 1919, průměrně 30 proc. všech odevzdaných hlasů. Je proto nepochybné, že závadný výrok byl pronesen k více lidem, jak žádá § 279 tr. zák.

Poněvadž se obžalovaný svým výrokem, jak zjištěno, obracel na více osob, nikoliv na jedinou, nemůže přijít v úvahu přestupek dle § 314 tr. z.; v daném případě také proto ne, že vmísení se obžalovaného dotčeného úředním výkonem do téhož výkonu jest pojmově vyloučeno.

Čís. 342.

Zatajování zásob (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Ustanovení § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. vztahuje se i na zatajení obilí a mlýnských výrobků. Trestným jest takové zatajení, jehož se pachatel dopustil, ač měl povinnost — ať jemu individuálně, ať všeobecně uloženou — zásoby ohlásiti. Ohlásiti jest veškeré zásoby, tudíž i ty, jichž netřeba odvésti.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1921, Kr I 531/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 27. května 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 2 čís. 1 a 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Zmatečnou stížnost vytyká především s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 10 tr. ř., že stěžovatelův čin, v němž nalézací soud spatřuje skutkovou podstatu přečinu dle § 2 č. 1 (2.) zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., nesprávným výkladem zákona byl podřaděn trestnímu zákonu, který se naň nevztahuje, a uvádí v tomto směru, že zákon o válečné lichvě ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. vztahuje se na předměty potřeby vůbec, že je zákonem všeobecným, že v tomto případě jedná se o zatajení mouky a obilí, že o mouce a obilí jsou vydány zvláštní zákonné předpisy a to: nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 334 sb. z. a n. a nařízení ze dne 23. března 1920, čís. 169 sb. z. a n., že nařízení čís. 354/1919 má v § 33 čís. 1 zvláštní trestní ustanovení o úmyslném zatajení zásob obilí, které prohlašuje za přestupek, že příslušným jest soud přestupkový, že toto nařízení platilo až do vydání nařízení čís. 169/1920, tedy až do dne 23. března 1920, že, poněvadž trestný čin se stal dne 7. února 1920, vztahuje se naň ustanovení § 33 čís. 1 nařízení čís. 354/1919 a že není tedy přečinem dle § 2 zák. lichevního, nýbrž přestupkem dle cit. nařízení. Generální prokuratura sdílí názor stěžovatelův, že jeho čin dlužno podřaditi ustanovení § 33 nařízení čís. 354/1919 a uvádí ve svých vývodech podstatně toto: Jest arci stranou ponechati pochybnosti zásadního rázu, pojící se k otázce formální oprávněnosti a právní závaznosti jednotlivých ustanovení tohoto vládního nařízení, zejména § 33 tohoto nařízení. K pochybnostem oněm zavdává podnět citace zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. z. v úvodě vládního nařízení. Bylať §em 2 tohoto zákona vláda toliko zmocněna, by v nařízeních, jež ve smyslu § 1 zákona budou vydána, stanovila na přestupky vedle peněžité pokuty až do 20.000 K, po případě i propadnutí předmětů a ztráty živ-